

El president del FC Barcelona ha dotat la seva junta de persones estretament vinculades a diverses tendències polítiques. El cafè per a tots de can Barça ha permès al club fugir dels tentacles de qualsevol opció amb pretensions monopolitzadores.

Un club pluripolític i independent

Fa anys, el periodista Manuel Ibáñez Escofet va escriure: "és més important ser president del Barça que alcalde de Barcelona". Tot i que l'afirmació pot semblar un xic agosarada, és cert que l'home que seua a la cadira presidencial del FC Barcelona té molta notorietat en la societat civil catalana.

El dia que Josep Lluís Núñez va accedir a la presidència del Barça es va marcar com a gran objectiu, quasi obsessió, evitar la politització del club. Als anys seixanta i setanta les regnes del FC Barcelona estaven en mans de persones identificades plenament amb el catalanisme i molt properes a Jordi Pujol. Narcís de Carreras i Agustí Montal, dos prohoms del tèxtil català, van entrar a can Barça seguint consells de l'actual president de Catalunya. Montal va formar una junta integrada per diversos alts càrrecs de Banca Catalana (destaca el director general, Raimon Carrasco, fill de l'històric Carrasco i Formiguera, i Joan Martí Mercadell, membre del consell executiu de l'entitat bancària) i amb noms com Josep Lluís Vilaseca, Joan Granados, Ferran Arino i Jaume Rosell, que deixaven clar quina tendència política planava sobre la directiva.

Amb Núñez tot va canviar. L'amo de l'imperi NN era partidari de despolititzar el club i posar fi així al regnat ininterromput de la burgesia tèxtil catalanista. La imatge mental que Núñez tenia del Barça era la d'una empresa amb una capacitat il·limitada per generar di-

ners i guanyar títols. I els polítics, fos quin fos el seu color, no tindrien dret a ficar-hi el nas. Per aconseguir-ho, Núñez es va desfer ràpidament de l'etiqueta d'home d'Alianza Popular. A partir de 1978 confessarà que el seu partit és el Barça i només quan les coses vagin mal dades s'agafarà al pal del catalanisme per recuperar allò del "Barça és més que un club".

Durant el seu mandat, Núñez ha hagut de lluitar contra la vanitat dels polítics, seduïts per la força social d'un club que aporta poder... i vots. D'ençà la reinstauració de la democràcia, la majoria de polítics catalans han passat pel camp del Barça en períodes electorals per-

què vibrar amb els gols de l'equip és també una manera de fer país. Ara, a partir d'aquí qualsevol altre intent de fer-se amb el poder al club ha quedat immediatament aixafat per la maquinària presidencial del FC Barcelona.

Cafè per a quasi tothom. El Camp Nou és, amb l'Ajuntament de Barcelona, l'única gran plaça que no ha caigut en l'òrbita pujolista. Ho van provar l'any 1978 amb el publicista convergent Víctor Sagi però un dossier comprometedor va enviar en orris el primer assalt del partit nacionalista al Camp Nou. El 1989 hi va haver revàlida. Des del despatx de Lluís

Jordi Pujol i Josep Lluís Núñez. Com a representants de dues grans institucions, estan obligats a entendre's tot i les diferències ideològiques entre tots dos.

JORDI PLAY

ARXIU / CARME PUÉRTOLAS

L'any 1989, Sixte Cambra (a l'esquerra) va intentar derrocar Núñez amb una campanya finançada pel partit de Jordi Pujol. Quatre anys més tard, Núñez li va donar una vicepresidència. Ferran Ariño (dreta) fou un dels fundadors de CDC, però Núñez el va identificar amb el PSUC a la campanya per la presidència del Barça l'any 1978. Amb tot, el representant oficiós de Convergència era Víctor Sagi.

Prenafeta i amb la intercessió de Marta Ferrussola es va fabricar un candidat polític, Sixte Cambra. Però l'invent tampoc no va funcionar. L'ajuda del sector socialista i els 25.000 vots fidels de sempre van tornar a donar la presidència a Núñez, que, a hores d'ara, sembla vitalícia. Des de fa deu anys l'oposició al nunisme no ha sabut tancar files al voltant de cap candidat amb possibilitats d'èxit, ni tampoc ha aconseguit que el club reactualitzés el cens dels socis, un factor que ha esdevingut la clau de volta per entendre per què Núñez continua manant tot i que només un 25% de l'univers social li dona suport.

En tot cas, i per evitar possibles ensurts, Núñez ha optat sempre per la fagocitació dels rivals, una tàctica que consisteix a integrar dins la junta tots els adversaris a la seva gestió. Sixte Cambra n'és el millor exemple. Núñez presumeix que la seva extensa junta -37 directius- és d'unitat perquè hi són representades quasi totes les tendències. Amb Convergència i Unió (CiU), Núñez té uns quants asos a la màniga: Cambra és ara vice-president adjunt a la presidència i un dels homes forts de la Fundació del Barça; també ho és Fèlix Millet i Tusell, president del Palau de la Música i soci de Núñez a la societat Canal Obert, promotor de televisió local a Barcelona; Carme Drópez, lligada a Unió Democràtica de Catalunya, que s'encarrega de l'àrea de formació d'esportistes des de 1997, el mateix any que Núñez va donar una de les deu vi-

ARXIU / SUSANNA SÀEZ

ce-presidències a un altre convergent il·lustre, Arcadi Calzada, ex-vice-president del Parlament de Catalunya; un altre home de CDC, l'ex-president d'Amics de la Ciutat, Miquel Esquirol, és directiu des de 1989 i ocupa una vocalia a la comissió social.

Per altra banda, Núñez ha mantingut molt bones relacions amb el PSC, el partit que ha mostrat més

Núñez sempre ha optat per fagocitar els seus rivals, tot integrant dins la junta els adversaris a la seva gestió.

neguits davant la possibilitat de veure algun dia el Barça en mans convergents. Narcís Serra no s'ha estat mai de dir que ell vota Núñez, i Pasqual Maragall va manifestar públicament el seu suport al president del Barça el juliol de 1997, quatre dies abans que sortís escollit. Potser per tornar el favor, Núñez va pagar les 100.000 pessetes que valia el tiquet del sopar que el candidat socialista a la Generalitat va promoure amb empresaris catalans per finançar la campanya tot i que el president va delegar la presència en el seu fill, Josep Lluís Núñez Navarro.

Encara en l'òrbita del PSC, Pere-Oriol Costa, catedràtic de comuni-

cació de la Universitat Autònoma de Barcelona, és assessor de Núñez d'ençà les eleccions de 1989. Els consells de Costa van ser decisius perquè Núñez derrotés Cambra, que estava assessorat per Josep Maria Gené, membre del consell d'administració de TVE per CiU i que, sorprenentment, també havia treballat amb Núñez el 1978 i ho tornaria a fer a partir del 1997. Costa despatxa cada dimarts amb el president barcelonista i li recorda la divisa màxima: mantenir la independència política a qualsevol preu. A la junta trobem l'historiador Jaume Sobrequès, ex-portaveu dels socialistes catalans; pels assumptes d'urbanisme, Núñez compta amb Jordi Parpal, antic tinent d'alcalde a Barcelona, i al capdavant de la secció de promoció del club entre els joves hi figura Jordi Vallverdú, gerent de Barcelona Promocions.

Amb el Partit Popular no hi ha hagut mai cap tipus de problema perquè la cúpula de la directiva simpatitza amb el partit conservador. Quan el PP encara era AP va oferir al vice-president Joan Gaspart d'encapçalar la llista per Barcelona a les autonòmiques de 1984, un fet que no es va produir. Un altre vice-president, l'advocat Juan Ignacio Bruguera, era al lloc 31 a les llistes d'AP de les primeres eleccions generals.

Amb els tres grans grups polítics "controlats", Núñez no ha necessitat acostar-se a les altres forces polítiques catalanes, tot i que Josep Maria Gené li va recomanar que seria bo que a la junta hi hagués algú identificat amb l'independentisme. Núñez va pensar en l'alcalde de Puigcerdà, Joan Carretero (Esquerra Republicana), però no hi va haver acord. Llavors, el diputat d'ERC Joan Puigcercós, per encàrrec de Josep Lluís Carod-Rovira, va proposar dos noms, dues persones molt conegudes per l'opinió pública. Com era d'esperar, Núñez s'hi va oposar totalment. Segons fonts del PI i d'ERC, al partit hi ha el convenciment que difícilment tindran un militant del seu grup a l'equip de govern del Barça mentre Núñez en sigui el president.

ARXIU / GLÒRIA MATAMALA

La foguera de les vanitats.

Poc després de guanyar la Lliga, Núñez confessava a *La Vanguardia* que havia demanat a Jordi Pujol que fes quelcom perquè el president del Barça fos més respectat. 'Aquest ha estat el darrer episodi d'un matrimoni de conveniència que ha tingut alts i baixos i diferències, moltes diferències. Pujol ha mostrat en més d'una ocasió la seva preocupació davant una realitat evident: un constructor amb un cognom no català, que va fer fortuna en temps de l'especulació porciolista i que mai ha combregat amb els postulats de CiU fa més de dues dècades que presideix la principal institució social del país. Escarmentat pel fracàs Cambra –hi ha qui assegura que aquella ha estat l'única derrota de Pujol en uns comicis nacionals–, els barons de CDC han optat per la cohabitació amb Núñez. I tant se val que s'abracin cada vegada que el Barça va a oferir un títol a la plaça de Sant Jaume o que l'any 92 la Creu de Sant Jordi anés a parar al FC Barcelona.

L'any 1997 barcelonistes de renom (Josep Lluís Vilaseca, Jacint Borràs, Jaume Rosell) es van reunir diverses vegades per buscar, sense èxit, un prohom de la societat civil per encapçalar una candidatura opositora a Núñez. Al cap d'uns mesos va sorgir l'Elefant Blau, un grup de socis disconformes amb la gestió i la manera de fer del president del Barça. L'Elefant Blau defensa la seva independència política, un discurs també atribuïble a Joan Castells, president de la mútua FIATC, que des de fa mesos prepara l'assalt a can Barça. Però el vice-president Joan Gaspart assegura que sap qui hi ha darrere de l'Elefant Blau i qui el finança, tot i que de moment prefereix mantenir l'anonimat del suposat grup de pressió que pretén fer-se amb el poder del club.

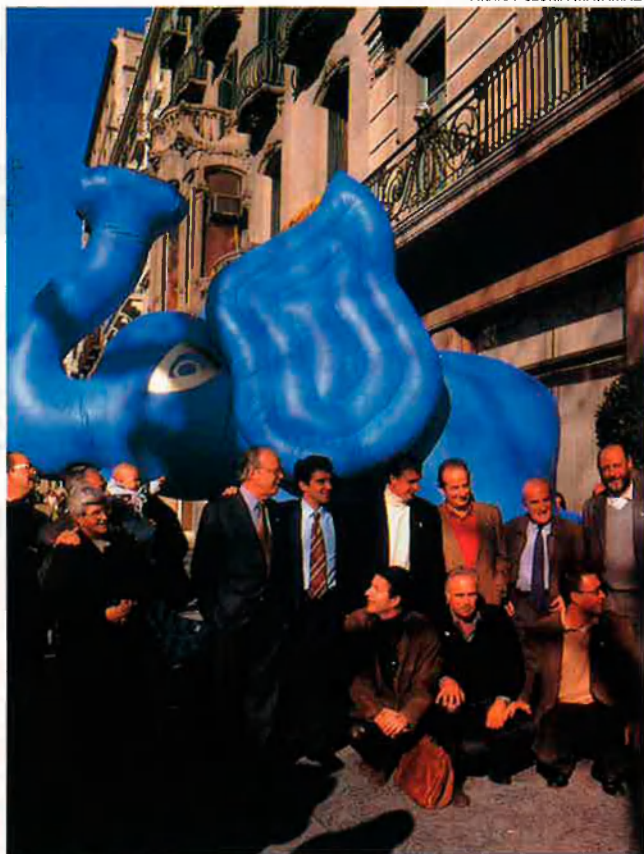
Les diferències Barça-CiU s'han posat en evidència els darrers mesos en l'afer de la ciutat esportiva, en el contracte amb TV3 i també quan l'entrenador Louis van Gaal ha desacreditat l'opinió de Pujol, crític amb la política que segueix

el tècnic amb els jugadors catalans de l'equip.

Per la construcció de la Ciutat Esportiva Núñez ha topat amb la conselleria de Política Territorial i Obres Públiques del govern català. El gener de 1989 el club va comprar vint hectàrees de terrenys a Sant Joan Despí per edificar una zona esportiva, però no va obtenir el permís per a construir-hi perquè la normativa prohibeix edificar sobre zona verda. Núñez hi pretenia aixecar un hipermercat per finançar l'operació i la Generalitat hi va posar el crit al cel. Sis anys després, el novembre de 1995, el president del Barça fa saber a Pujol que ja no pensa en el centre comercial sinó amb un bloc de pisos. La idea ja va agradar més el govern català, sensibilitzat amb la manca d'habitatge.

Pujol va prometre "posar fil a l'agulla" després de les darreres eleccions autonòmiques, però la ciutat esportiva del Barça continua paralizada a l'espera dels permisos corresponents. Mentre espera el vist-i-plau, l'any 1997 el FC Barcelona va adquirir els terrenys de la masia de can Rigalt, a l'Hospitalet del Llobregat, per construir-hi set camps de futbol. Però les obres tampoc han tirat endavant perquè els terrenys estan reservats per Llei per fer-hi el Parc Metropolità de can Rigalt. Novament la Generalitat s'oposa als grans projectes de Núñez, un fet que es pot interpretar com una manera de fer oposició al poder establert a can Barça.

El segon punt calent ha estat Televisió de Catalunya. Des de 1983 TV3 ha mantingut una sèrie de contractes amb el Barcelona que li han assegurat els drets televisius de l'equip. Però el lligam contractual té data de caducitat: el 30 de juny de 2003. Núñez ha firmat un acord de cinc anys (2003-2008) amb Media Telefònica, SA, de la plataforma televisiva Vía Digital,

que suposaran uns ingressos d'entre 62.000 i 71.000 milions de pessetes en funció dels èxits esportius del primer equip. El fet que TV3 es quedi sense el Barça, la joia de la corona de la CC/RTV, preocupa el govern català tot i que l'acord rubricat el passat 17 de juny per Telefònica i Sogecable permetrà a la federació de televisions autonòmiques (Forta) oferir algun partit dels blau-grana en obert si aconseguix alguna cessió de les plataformes privades. A més, l'especial relació FC Barcelona-Televisió de Catalunya s'ha fet més difícil quan Núñez ha manifestat el seu descontentament pel mal tracte informatiu que, segons ell, TV3 dedica a la cúpula dirigent del Barça. Tampoc ha amagat el seu enuig amb una enquesta setmanal efectuada a l'espai *Gol a gol* ja que considera que es plantegen qüestions tendenciosament malèvoles contra la seva gestió. I això que des de fa mesos apareix, per imposició, un directiu a la tertúlia del esmentat programa.

Jordi Finestres

El grup l'Elefant Blau va promoure una moció de censura contra Núñez el març de 1998. Segons Gaspart, aquest col·lectiu es mouria seguint els dictats d'un grup de pressió molt poderós que es vol fer amb el control del club.